

תת"ע 3854/10/18 - מדינת ישראל נגד רון ברודו

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 3854-10-18 מדינת ישראל נ' רון ברודו
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אלדר

המאשימה

נגד

רון ברודו

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 24.5.18, הודעת תשלום קנס בגין אחיזה/שימוש בטלפון נייד, שלא באמצעות דיבורית המותקנת ברכב, בעת שהרכב בתנועה (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 28(ב)(1)(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם כפר באישום המיוחס לו וטען: "אני לא מודה. הדבר הזה לא קרה. היה לי דיבורית. הטלפון היה בדיבורית, בהתקן. המקרה שלי שהיה לי את המתקן של הדיבורית, כל האמת, המתקן הדבק שלו היה רופף. הטלפון נפל מהדיבורית, לא הרמתי אותו חזרה. אני עם המתקן של הדיבורית, הוא היה מאחורי, הוא טען שראה אותי מחזיק את הטלפון ביד שמאל. גם בתייעוד שהוא רשם, אין הגיון. לא החזקתי שום דבר. כשאני מחזיק את ההגה, הטלפון נפל לרצפה שאני בכלל לא בגישה אליו. במתקן שהוא נפל, הוא בא ליפול עלי על הרגליים, בגלל הדבק שלו, הוא היה במצב שעוד שניה נופל עלי, אז אני החזרתי אותו חזרה".

ביום 28.1.19, נשמעו הראיות בתיק שבנדון.

מטעם המאשימה, העיד רס"מ שי סולימה, עורך הדו"ח והוגש הדו"ח, שסומן ת/1.

מטעם ההגנה, העיד הנאשם בלבד.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 24.5.18, בסמוך לשעה 10:30, נהג הנאשם ברכב בכביש 20, מכיוון דרום לכיוון צפון ובהגיעו לק"מ 19.3, נצפה על ידי עד התביעה, שנהג באופנוע משטרתי לשמאלו, כאשר הוא אוחז טלפון נייד בידו

השמאלית, מעל רגל שמאל ופניו מופנות לעבר הטלפון.

העד הורה לנאשם לעצור את הרכב ורשם מפיו את הדברים הבאים: "הטלפון יצא לי מהמתקן ורק העברתי אותו.....אני לא מרגיש טוב".

העד נשאל אם תיעד את סוג הטלפון והשב כי לא עשה כן וגם לא נדרש לצלם את הטלפון.

על פי גרסת הנאשם, הוא נהג כאמור ובמהלך הנסיעה, הטלפון נפל מהמתקן בו היה מונח, שכן, המתקן היה רופף ולכן, החזיר הנאשם את המתקן, בנגיעה, אך לא אחז את הטלפון הנייד בידו.

הנאשם נשאל והשיב כי העד לא נסע משמאלו והוא הבחין בו לראשונה, כאשר זה עקף אותו משמאל ובהמשך, השיב כי אינו זוכר, שכן היה עסוק במתקן שעמד ליפול עליו ואילו הטלפון עצמו, נפל אל מתחת לכיסא הנהג.

הנאשם נשאל והשיב כי לא אחז דבר בידו השמאלית, אלא ניסה לאחוז במתקן והמשיך לאחוז בו, כאשר העד הורה לו לעצור.

הנאשם הציג תמונות של מתקן להנחת טלפון נייד.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עד התביעה תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. העד נסע לשמאלו של הנאשם, כאשר הוא רוכב על אופנוע משטרתי ויש לו שדה ראייה פתוח וללא הגבלה, אל תוך תא הנוסעים ברכב. העד תיאר כיצד אחז הנאשם בטלפון הנייד וכיצד הפנה את מבטו לעבר המכשיר.
2. עדותו של עד התביעה הייתה עניינית, בהירה, עקבית ולא נסתרה בחקירה נגדית.
3. בעפ"ת 34806-04-10 פירמן נגד מדינת ישראל קבע כבוד השופט מודריק: "שימוש בטלפון אינו דווקא השלמת פעולת החיגוד ודי בנטילת הטלפון, הנחתו על ההגה ואחיזה בו במצב הזה כדי לגבש הרכיב של שימוש". בעפ"ת 5675/08 סמפירה ברונו נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט ביתן כי, כאשר שוטר כותב, שהוא הבחין בנאשם אשר אחז ביד שמאל טלפון: "די בכך כדי להרשיע המערער". בעפ"ת 6936-04-13 מלכיאלי יהוד נגד מדינת ישראל, קבע כבוד השופט סעב: "מתקין התקנות עשה שימוש בהתחלה במילה "לא" ובהמשך, חזר והשתמש באותה מילה בתוספת "ו" החיבור, במובן זה שתכליתה להוסיף לאיסור הראשון, איסור שני ונוסף, קרי, המחוקק אסר תחילה את

אחיזת הטלפון תוך כדי נהיגה, והוסיף ואסר גם את השימוש בו, כך שדי בביצוע אחת החלופות, כדי לבסס הרשעת אותו נהג בעבירה לפי תקנה זו".

4. גרסת הנאשם לא עשתה עלי רושם אמין. אין די בטענה כי קיים ברכב מתקן להנחת הטלפון הנייד ואם אכן, המתקן היה רופף ומט ליפול, היה על הנאשם לפרקו או לסדרו, עובר לנהיגה ברכב ולא במהלך הנהיגה. הנאשם הודה למעשה בפני העד, במעמד רישום הדו"ח, כי אחז בטלפון הנייד ויש בכך משום "ראשית הודיה" בביצוע העבירה.

5. בע"פ 4004/98 ורשבסקי נגד מדינת ישראל, חזר כבוד הש' מודריק, על עמדתו, כפי שנקבעה בתיק קודם, פרשת רגב ולפיה :
"לאמור במצב של עדות הנאשם מול עדות השוטר.... לדידי, עדות השוטר אכן עדיפה, מפני שיש לה מעיקרה יתרונות ברורים על פני הנאשם. ראשית, בהנחה.....אין לראות את השוטר כצד אינטרסנטי, שעדותו עלולה להיות מושפעת מאינטרס של "יפוי" כלשהו. הנהג, לעומתו, הוא צד מעוניין והוא עשוי באורח תת הכרתי ל"יפות" את התנהגותו, להכשירה ולהצדיקה בעיניו. שנית, השוטר נהנה מיתרון של התמקצעות וניסיון עבודה. הנהג, גם הנהג המקצועי, אינו עתיר ניסיון באיתור מעשי עבירה. שלישית והוא עיקר בעיני, השוטר נהנה מיתרון ההתמקדות וריכוז תשומת הלב בנהג ובמעשה העבירה. הנהג, באורח טבעי, אינו מקדיש תשומת לב מיוחדת לאורח הנהיגה שלו ובשעה שמוטחת נגדו טענה בדבר ביצוע עבירה מצדו (מהירות, חציית פס הפרדה, אי ציות לתמרור וכו'), עליו לבצע ראייה לאחור... ואין לפניו סרט חזותי מוקלט של הנהיגה. היתרון של השוטר ברור".

לאור כל האמור לעיל, ולאחר ששבתי והזהרתי עצמי, שכן עדות יחידה הוצגה בפני במסגרת פרשת התביעה, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה היום, כ"ב אדר א' תשע"ט, 27 פברואר 2019, במעמד הצדדים